

Leon Staniewicz – pierwszy Polak doktor elektrotechniki, profesor wielu uczelni akademickich

1. Okres do 1919 roku

Leon Jan Bolesław Staniewicz urodził się 21 grudnia 1871 roku w Petersburgu. Jego matką była Matylda z Lubańskich. Dziadek ze strony ojca w stopniu pułkownika walczył w powstaniu listopadowym, ojciec Jan Onufry Antoni (1832-1901), po powrocie w roku 1851 z zesłania w Orenburgu, wstąpił do Akademii Sztabu Generalnego w Petersburgu, a po jej ukończeniu był oficerem armii carskiej, redaktorem „Słowa” oraz polskim działaczem patriotycznym.

Leon Staniewicz, po ukończeniu w roku 1890 niemieckiego gimnazjum klasycznego w Petersburgu, rozpoczął studia na Wydziale Fizyko-Matematycznym Uniwersytetu Petersburskiego. Ukończył je w 1894 r. napisaną w języku rosyjskim rozprawą pt. „Zjawisko Thomsona w związku z innymi zjawiskami termoelektrycznymi”, która była początkiem jego drogi naukowej w dziedzinie elektrotechniki. W roku 1900 podjął studia w petersburskim Instytucie Elektrotechnicznym, podówczas jednej z najznamiętszych uczelni elektrotechnicznych w świecie. Studia te z pierwszą lokatą ukończył w roku 1903 uzyskując dyplom inżyniera elektryka.

Leon Staniewicz

W roku 1915 po zdaniu wymaganych egzaminów i publicznej obronie rozprawy „O nagrzewaniu się przewodów elektrycznych” otrzymał w Instytucie Elektrotechnicznym w Petersburgu tytuł naukowy adiunkta elektrotechniki, który na technicznych uczelniach Rosji był odpowiednikiem stopnia doktora nadawanego na uniwersytetach. Leon Staniewicz został pierwszym Polakiem doktorem nauk elektrotechnicznych.

Предъявитель сего Левъ Ивановичъ Станевичъ Римско-Католическаго происхожденія, родившійся 8 Декабря 1871 года и окончившій въ 1903 году полный курсъ наукъ въ Электротехническомъ Институтѣ ИМПЕРАТОРА АЛЕКСАНДРА III, на основаніи ВЫСОЧАЙШЕ утвержденнаго 4-го Іюня 1899 года Положенія объ этомъ Институтѣ, сообразно успѣхамъ выпускнаго испытанія, удостоенъ Совѣтомъ Института 29 Мая 1903 года званія Инженеръ-Электрика перваго разряда, въ удостовѣреніе чего данъ ему, Станевичу, отъ Электротехническаго Института ИМПЕРАТОРА АЛЕКСАНДРА III сей дипломъ.

С.-Петербургъ, 3/Мая 1903 г.

За Министра Внутреннихъ Дѣлъ
Лобаревъ Министръ Семіонъ А. Лобаревъ

Начальникъ Главнаго Управленія почты и телеграфовъ

Предсѣдатель Сѣда
Директоръ Института

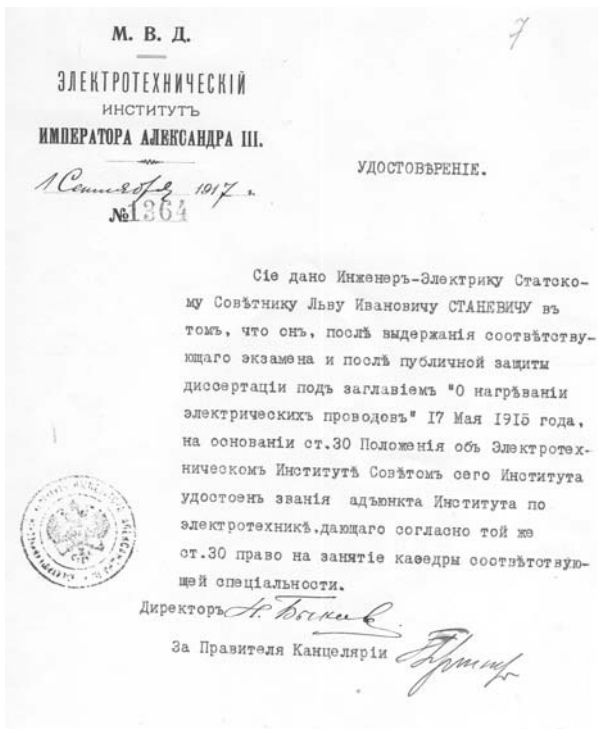
Личные Члены Сѣда:

Члены Сѣда: Амслеровъ А. Спатовъ
Трофимовъ Н. Прохоровъ

Сѣдатель Сѣда

Dyplom inżyniera elektryka Leona Staniewiczza wydany przez Instytut Elektrotechniczny w Sankt Petersburgu w 1903 roku

W ciągu długiej (1894 – 1919) kariery dydaktycznej w Sankt Petersburgu, od asystenta w Katedrze Fizyki Uniwersytetu Petersburskiego i docenta w Katedrze Matematyki Instytutu Politechnicznego, doszedł do stanowiska profesora i kierownika Katedry Matematyki w Instytucie Cywilnych Inżynierów w Sankt Petersburgu, a następnie profesora i prorektora (1918 – 1919) w Instytucie Elektrotechnicznym.

Świadectwo z 1 września 1917 r. o publicznej obronie rozprawy Leona Staniewicza w dniu 17 maja 1915 r. i nadaniu mu tytułu adiunkta w Instytucie Elektrotechnicznym Cara Aleksandra III w Petersburgu z prawem objęcia katedry

Profesor Leon Staniewicz brał czynny udział w życiu petersburskiej Polonii i działalności Rzymskokatolickiego Towarzystwa Dobroczynności. Doprowadził do otwarcia kilku szkół elementarnych w Petersburgu. Był członkiem zarządu Towarzystwa Inżynierów Elektryków oraz zarządu Związku Polskich Lekarzy i Przyrodników (1907 – 1918). W październiku 1918 r. został na krótko aresztowany zapobiegawczo, gdy władze obawiały się rozruchów w pierwszą rocznicę rewolucji bolszewickiej. Jeszcze w lipcu 1919 roku brał udział w naradach działaczy polonijnych u abp. Jana Cieplaka, a jesienią opuścił Petersburg.

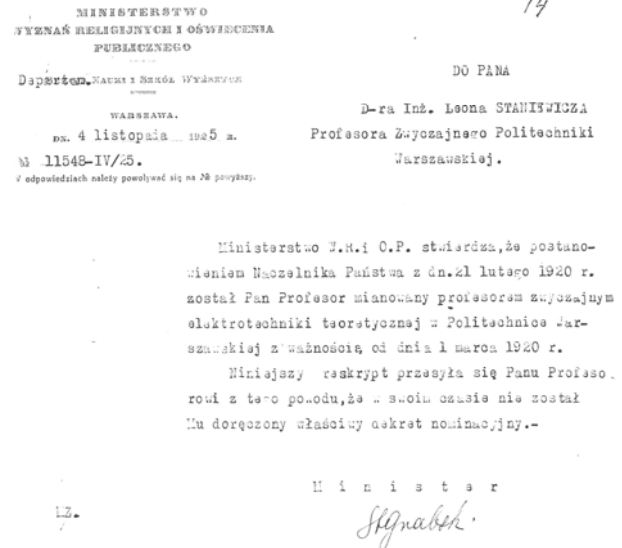
2. Okres międzywojenny

Prof. L. Staniewicz przyjechał do odrodzonej Polski w listopadzie 1919 r., 21 lutego 1920 r. został mianowany przez Naczelnika Państwa profesorem zwyczajnym, a w marcu tegoż roku otrzymał Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej na Wydziale Budowy Maszyn i Elektrotechniki Politechniki Warszawskiej.

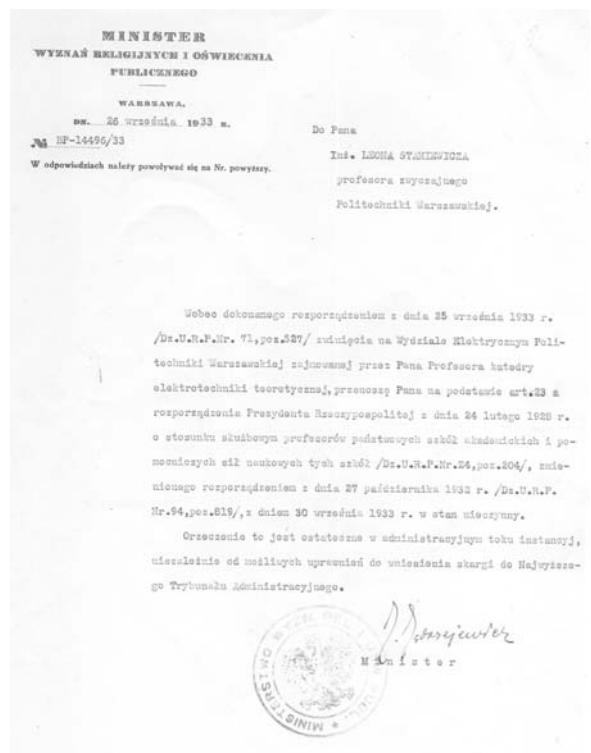
W czasie pracy na Politechnice Warszawskiej pełnił wiele funkcji. Był jej rektorem (1921–1923), prorektorem (1923–1924), delegatem do Senatu uczelni (1923–1926), dziekanem Wydziału Budowy Maszyn i Elektrotechniki (1920–1921), pierwszym dziekanem Wydziału Elektrotechnicznego (1921) i dziekanem Wydziału Elektrycznego (1929–1933). Będąc rektorem uczelni uzyskał dla niej prawo nadawania stopni naukowych, a katedry Politechniki obsadzał wysokiej klasy specjalistami. Wniósł w rozwój uczelni cenne tradycje dydaktyczne i doświadczenie zdobyte w czasie pracy w uczelniach Sankt Petersburga.

Po procesie brzeskim profesor Staniewicz w 1933 r. podpisał protest brzeski, co ówczesne władze kwalifikowały jako niedopuszczalne przewinienie, wszakże nie przyznając się do tego. Aby Profesora przenieść w stan nieczynny, sanacyjny minister wyznań religijnych i oświecenia

publicznego Janusz Jędrzejowicz decyzją z 26 września 1933 r. zwinął Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej na Wydziale Elektrycznym. A pół roku wcześniej (15 marca 1933) Senat Politechniki Warszawskiej wybrał komisję do opracowania nowego statutu uczelni, a na jej przewodniczącego powołał dziekana Wydziału Elektrycznego – prof. Leona Staniewicza.

Pismo Ministra Stanisława Grabskiego o mianowaniu przez Naczelnika Państwa prof. Leona Staniewicza na profesora zwyczajnego Politechniki Warszawskiej

Pismo Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Janusza Jędrzejowicza o przeniesieniu prof. Leona Staniewicza w stan nieczynny

Do wybuchu II wojny światowej Profesor prowadził jeszcze wykłady z zakresu instalacji elektrycznych na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, jednak

głównie zajmował się pracą naukową w zakresie elektrotechniki. W roku 1935 ukazał się jego fundamentalny podręcznik "Teoria prądów zmiennych", wznowiony w latach 1946–1947 przez Wydawnictwo Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Gdańskiej i nagrodzony w 1950 r. przez Warszawskie Towarzystwo Naukowe. Profesor był pionierem badań nad teorią prądów zmiennych, napisał kilka skryptów i podręczników z zakresu elektrotechniki oraz kilkanaście artykułów w "Przeglądzie Elektrotechnicznym" na temat kabli wysokiego napięcia, obliczania linii długich oraz stanu badań elektrotechnicznych w Polsce.

Profesor interesował się historią Politechniki Warszawskiej oraz elektrotechniki polskiej, opublikował: *Dziesięciolecie Politechniki Warszawskiej*, (Przegląd Techniczny nr 49/1925) oraz trzy rozdziały (Szkolnictwo Wyższe, Nauki Elektrotechniczne, Przemysł Elektrotechniczny w Polsce) w księdze Pamiątkowej „Dziesięciolecie Polski Odrodzonej 1918–1928”, IKC Kraków 1928.

Poza uczelnią prof. L. Staniewicz udzielał się w różnych organizacjach i ciałach kolegialnych. Był prezesem Polskiego Komitetu Elektrotechnicznego od chwili jego powołania w 1924 r. Przystąpił do opracowania i wydania szeregu aktów przepisowych, a w szczególności Przepisów budowy i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego (1928 r.). Od 1925 roku był członkiem Rady Technicznej przy Ministerstwie Komunikacji i przewodniczył opiniowaniu projektu elektryfikacji warszawskiego węzła kolejowego.

W roku 1923 z ramienia Ministerstwa Poczty i Telegrafów przewodniczył komisji rzeczoznawców do oceny i odbioru Transatlantycznej Centrali Radiotelegraficznej, wykonanej w Warszawie przez Radio Corporation of America i inne firmy.

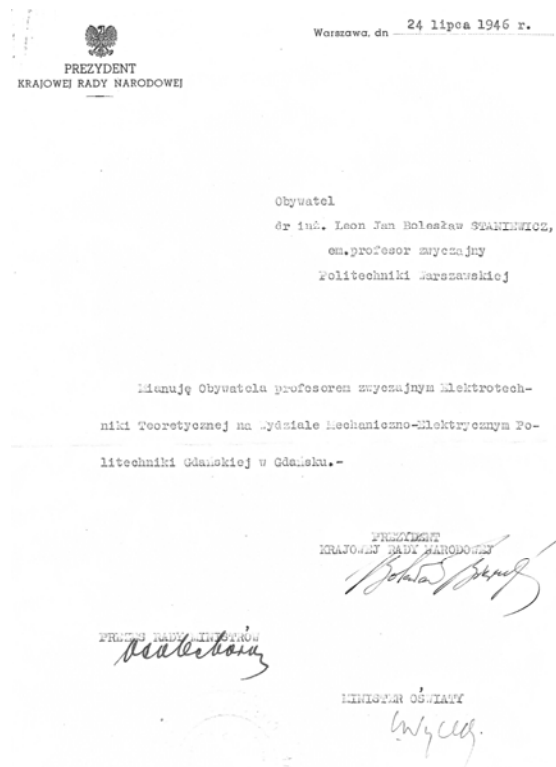
Członkowie Komisji powołanej przez MP i T do odbioru stacji radiotelegraficznej w Boernerowie. Od lewej: inż. Splawa Neyman, prof. Roman Trechciński, prof. Leon Staniewicz, kpt inż. Janusz Groszkowski (październik 1923)

Od chwili powstania Państwowej Rady Elektrycznej w roku 1922, aż do wybuchu II wojny światowej, Profesor był jej członkiem i uczestniczył w opiniowaniu projektów i programów elektryfikacji kraju. W roku 1923 Profesor został wybrany na członka Akademii Nauk Technicznych i brał udział w pracach Komisji Słownictwa Technicznego jako przewodniczący grupy elektrotechnicznej, która wydała dział 1. Słownika Elektrotechnicznego zawierający pojęcia podstawowe i ogólne. W lipcu 1932 roku, jako delegat Rządu Polskiego, uczestniczył w Międzynarodowym Kongresie Elektrycznym w Paryżu.

Zarząd i członkowie Koła Elektryków Politechniki Warszawskiej (14 października 1929 r.). Pośrodku siedzi Profesor Leon Staniewicz, a przy nim po prawej przewodniczący koła, Konstanty Mauberg

Profesor Staniewicz był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, a w latach 1929–1933 był członkiem jego Zarządu Głównego. W 1932 r. otrzymał godność członka Honorowego SEP „za ofiarną i owocną pracę w dziedzinie polskich przepisów elektrotechnicznych”. W dwudziątą rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości (1938 r.) za wybitne zasługi na polu nauki Profesor został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

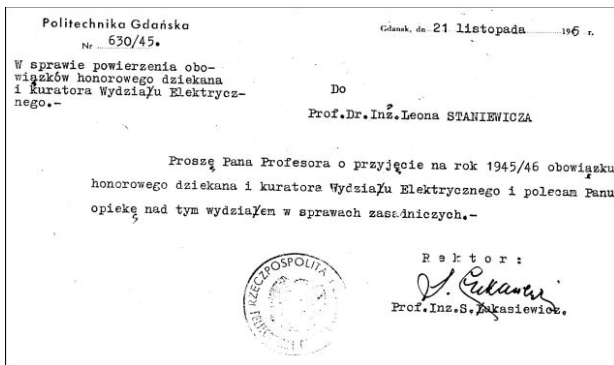

Decyzja Prezydenta Krajowej Rady Narodowej Bolesława Bieruta o mianowaniu prof. Leona Staniewicza profesorem zwyczajnym Politechniki Gdańskiej

3. Okres po 1939 roku

W czasie okupacji niemieckiej Profesor z rodziną mieszkał w Warszawie, skąd w 1944 r. został wypędzony przez Niemców. Przebywał przez pewien czas w obozie w Pruszkowie, a po zwolnieniu zamieszkał w Milanówku k.

Warszawy. Tam, wspólnie z Rektorem Uniwersytetu Warszawskiego, prof. Włodzimierzem Antoniewiczem, stanął na czele zespołu, który pod auspicjami Rady Głównej Opiekuńczej, miał na celu niesienie pomocy wypędzonym z Warszawy, a w szczególności pracownikom naukowym. Pod koniec 1944 r. Profesor znalazł się wraz z rodziną w Zakopanem. Stał się w sierpniu 1945 r. Prof. Leon Staniewicz przybył do Politechniki Gdańskiej, gdzie został powołany przez Rektora prof. Stanisława Łukaszewicza na honorowego dziekana i kuratora Wydziału Elektrycznego, a w lipcu 1946 roku otrzymał podpisaną przez prezydenta Krajowej Rady Narodowej nominację na profesora zwyczajnego Politechniki Gdańskiej.

Pismo Rektora Politechniki Gdańskiej prof. S. Łukaszewicza powołujące prof. L. Staniewicza na honorowego dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej

Profesor był jednym z głównych organizatorów Wydziału, włączył się z wielkim zaangażowaniem do tworzenia programów studiów zapewniających wysoki poziom kształcenia inżynierów elektryków oraz w organizację badań naukowych. Na tym Wydziale był założycielem i pierwszym kierownikiem Katedry Podstaw Elektrotechniki.

Zdjęcie pamiątkowe przed głównym wejściem Wydziału Elektrycznego PG, 7 września 1946 r., po pierwszym powojennym egzaminie dyplomowym inżynierskim na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej (pisemny 31 sierpnia oraz 2 i 3 września, ustny 6 i 7 września 1946 r.)

Od lewej w pierwszym rzędzie: inż. Antoni Jezierski (1), prof. Łukasz Dorosz, prof. Leon Staniewicz, prof. Stanisław Kaniewski, inż. Stanisław Kuropatwiński (2), student Jerzy Jaczewski; w drugim rzędzie: inż. Józef Mikulski (3), kierowniczką dziekanatu Matylda Nosekowa (siostra rektora prof. S. Turskiego), dziekan prof. Kazimierz Kopecki, inż. Sławomir Wyszkowski (4), inż. Stefan Roszczyk (5), inż. NN (6), inż. Tadeusz Lipski (7); w trzecim rzędzie: inż. NN (8), pracownica dziekanatu Alicja Laskowska, inż. Adam Traczewski (9), inż. Mieczysław Stefaniak (10), inż. Józef Świeżyński (11). Wśród dwóch nierozpoznanych dyplomantów (NN) jest inż. Mieczysław Kołodziejcki oraz inż. Stefan Piątek.

Profesor Staniewicz dobrze przysłużył się Wydziałowi Elektrycznemu przez roztropne wyszukiwanie kandydatów do pracy naukowej i formowanie ich. W roku 1946 opracował opinie o pracy naukowo-dydaktycznej dla wielu pracowników Wydziału, w tym dla dziekana inż. Kazimierza Kopeckiego oraz inż. Stanisława Trzetrzezińskiego.

Profesor Staniewicz był nauczycielem zyciowym w odniesieniu zarówno do współpracowników, jak również do studentów i absolwentów. O pierwszym powojennym egzaminie dyplomowym we wrześniu 1946 r. tak wspominał w swoim pamiętniku: *Rok akademicki przeciągnął się do końca lipca, a ponieważ we wrześniu wypadało wyznaczyć egzamin dyplomowy dla 11 dyplomantów, musiałem, jako przewodniczący egzaminu dyplomowego, dość wcześnie przerwać letnie wakacje.*

Profesor tak odnotował ten egzamin w swoim pamiętniku: *Egzamin ten pozostawił miłe wspomnienie, skład przystępujących do tego egzaminu był bardzo różnorodny, słuchacze różnych politechnik, z ponad pięcioletnią przerwą, spędzoną w całości lub częściowo w wojsku lub obozach, trudno więc było stawić tym rozbitkom, takie same wymagania jak normalnym studentom. Rozumiejąc tę sytuację starałem się ułatwić tym dyplomantom uzyskanie dyplomu i wszyscy oni uzyskali tytuł inżyniera elektryka. Odczuli to oni i bardzo było miło z ich strony, że ofiarowali mi książkę Axela Munthe „Księga z San Michele” z następującą dedykacją: „W pamiętnym dla nas dniu w dowód szacunku i wdzięczności, Panu prof. dr. inż. L. Staniewiczowi pierwsi inżynierowie Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej, Gdańsk-Wrzeszcz 7.9.1946”.*

Dwie osoby z jedenastki pierwszych absolwentów to późniejsi wybitni profesorowie Wydziału: prof. dr inż. Tadeusz Lipski i prof. dr inż. Stefan Roszczyk.

Uczestnicy uroczystego obiadu wydanego przez absolwentów Sekcji Energetyki i Konstrukcji Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej, Grand Hotel, Sopot 22 czerwca 1948 rok. Od lewej: Janusz Morawski, Józef Kozak, Aleksander Rak, Michał Walentynowicz, Ludwik Matecki, Wiktor Rutkowski, prof. Kazimierz Kopecki, Franciszek Więckiewicz, Halina Korszun, Jerzy Dziedzic, prof. Leon Staniewicz, prof. Antoni Kozłowski, Edmund Świrkowski, prof. Łukasz Dorosz, Erazm Sawicki, Jan Kuta, prof. Stanisław Kaniewski, Czesław Wojniłowicz, Józef Cimoszka, Zbigniew Makowski, prof. Stanisław Trzetrzeziński, Janusz Kryczkowski, Zdzisław Manitius, Jan Molenda, Jan Malinowski, Andrzej Magnuski, Wincenty Chodorowski, Janusz Dylewski

Z inicjatywy Profesora Staniewicza w październiku 1945 roku został reaktywowany w Gdańsku Oddział Morski Stowarzyszenia Elektryków Polskich, w roku 1947 przemianowany na Oddział Gdański SEP. Jako Członek Honorowy SEP, na początku października 1945 roku, Profesor zaprosił do swego mieszkania kilku inżynierów elektryków, Aleksandra Kuźmińskiego, Ignacego

Maleckiego, Piotra Ciechanowicza i Henryka Bartmańskiego, którzy wtedy odbudowywali, uruchamiali i organizowali Zakłady Elektroenergetyczne w Gdańsku. Owocem spotkania był plan reaktywowania Oddziału SEP i już 21 października prof. Staniewicz przewodniczył pierwszemu zebraniu informacyjnemu inżynierów elektryków, na którym omawiano sprawę utworzenia i organizacji Oddziału SEP.

4. Zakończenie

Profesor Staniewicz był człowiekiem niezwykle szlachetności, pełnym wiary w ludzi, ufności i pokory. Jego wszechstronna działalność zawodowa i społeczna cieszyła się wielkim uznaniem i szacunkiem współpracowników, studentów oraz członków rodziny. Warto tu przytoczyć wspomnienie mieszkającego w Gdańsku wnuka Profesora, dr med. Leona Staniewiczza, „O moim dziadku – po latach”, w wydawnictwie pamiątkowym „Pionierzy Politechniki Gdańskiej” (Wyd. PG, Gdańsk 2005):

„Był też Profesor wszechstronnie uzdolnionym, grał na pianinie, a mając ładny głos, śpiewał w czterech językach, po polsku, niemiecku, francusku i rosyjsku. Zachował się odręczny spis zatytułowany Co ja gram, w którym wymienionych jest kilkadziesiąt utworów, i to zarówno popularnych piosenek, różnych pieśni, tańców, muzyki operetkowej, jak i utworów Moniuszki, Chopina oraz kilkanaście patriotycznych pieśni narodowych. Są w tym spisie i piosenki popularnego XIX-wiecznego autora Artura Bertelsa. Nasz dziadek nauczył się ich w dzieciństwie od starszego o 6 lat Gabriela Narutowicza. Ten zaś bywał u Jego rodziców w Petersburgu. Śmierć Narutowicza jako prezydenta Rzeczypospolitej odczuł zarówno w kategoriach straty osobistej, jak i krzywdy wyrządzonej Polsce.

Lubił młodzież. W lutym 1946 r. przyjął zaproszenie na karnawałowy wieczorek taneczny koła studentów elektryków. Studenci przyprowadzili Go, a po wieczorku odprowadzili do domu.”

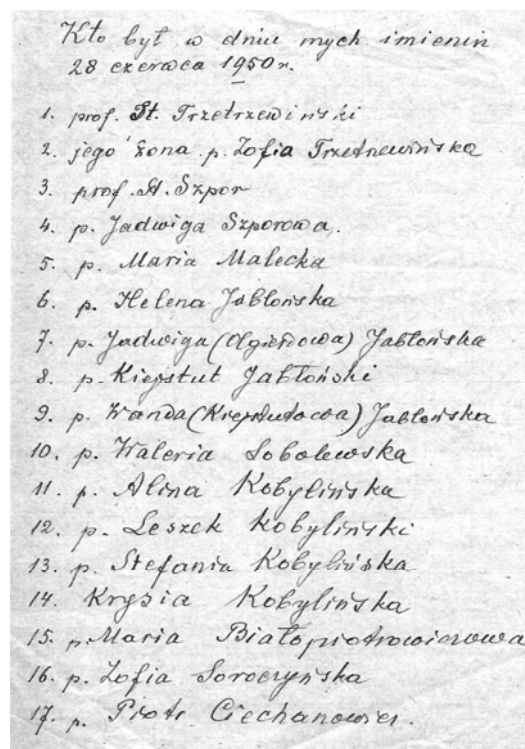
Leon Staniewicz 25 czerwca 1894 roku w Nowej Doli koło Poniewieża poślubił Elwirę Marię ze Staniewiczów urodzoną 21 października 1875 roku w Podubisjach na Żmudzi (córka Mariana Tadeusza Staniewiczza i Ludwiki Elwiry z Wojtkiewiczów).

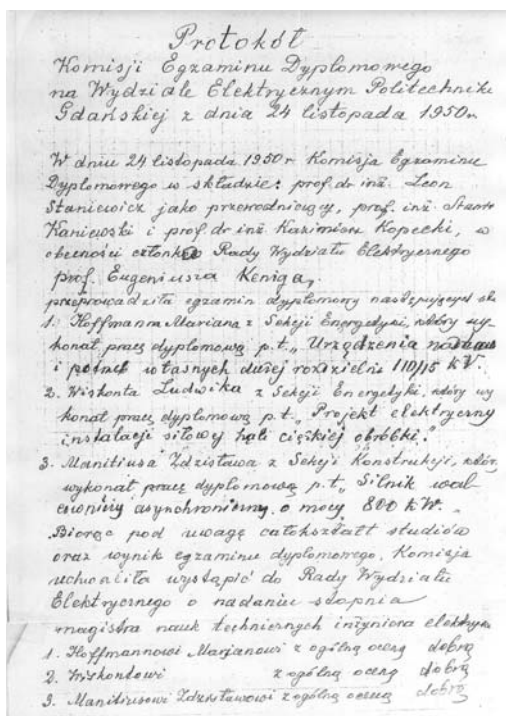
Elwira Staniewicz i Leon Staniewicz, Petersburg 1896

Elwira urodziła w Petersburgu troje dzieci: dwie córki, Ludwikę (1895-1925) i Elwirę (1903-1995) oraz syna Leona (1900-1953). Młodsza córka Elwira zamężna z Jerzym Staniewiczem przybyła w 1945 r. do Gdańska z rodziną i ojcem. Zamieszkali razem w Gdańsku-Wrzeszczu przy ulicy Uphagena 15.

Profesor był zawsze pogodny, życzliwy, szanowany i podziwiany przez swoich uczniów, współpracowników oraz przyjaciół, tych nowych i tych, jemu bliskich, przybyłych po wojnie do Gdańska z rodzinnych miejsc. Na ostatnich imieninach Profesora (28 czerwca 1950 r.) gościli m.in. Trzetrzewińscy, Szporowie, Kobylinscy i Jabłońscy.

Fragment sporządzonej przez Profesora listy gości na Jego ostatnich imieninach

Protokół Komisji Egzaminu Dyplomowego studentów Wydziału Elektrycznego PG sporządzony przez Profesora Staniewicza 24 Listopada 1950r.

Profesor Staniewicz do ostatnich chwil życia był bardzo aktywny, wykazywał jasność myślenia i refleks. Dwa miesiące przed śmiercią przewodniczył Komisji, która prowadziła egzamin dyplomowy dla grupy studentów. Jeszcze kilka dni przed śmiercią pracował nad korektą kolejnego wydania książki "Teoria prądów zmiennych". Jej powojenne wydanie ukazało się pod koniec 1951r., już po śmierci Autora.

Dom przy ul. Uphagena 15 (obecnie nr 8), w którym mieszkał i zmarł prof. Leon Staniewicz; od lewej: Leon Staniewicz (wnuk Profesora), Ryszard Roskosz (Gdańsk, wrzesień 2014)

Profesor zmarł nagle 22 stycznia 1951 roku w swoim domu w Gdańsku otoczony troskliwą opieką bliskich. Został pochowany wraz z żoną i synem w rodzinnym grobowcu na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (kwatery 236, rząd VI, grób 140).

Na wiadomość o śmierci Profesora Leona Staniewicza, Jego uczeń prof. Stanisław Szpor napisał do pracowników Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej list wspomnieniowy, który na zakończenie warto przytoczyć:

"Dnia 22 stycznia 1951 r. odszedł jeden z najbardziej zasłużonych pionierów elektrotechniki polskiej: śp. profesor doktor inżynier Leon Staniewicz.

Urodzony w r. 1871, śp. Leon Staniewicz zdobył gruntowne wykształcenie w dziedzinie matematyki i elektrotechniki i wczesnie poświęcił się pracy naukowej. Przybywając w r. 1919 do Polski, miał on już za sobą wieloletnią przeszłość wykładowcy w trzech uczelniach akademickich rosyjskich i szereg publikacji naukowych o zjawiskach termoelektrycznych, o nagrzewaniu przewodów i o kablach wysokonapięciowych.

Od r. 1920 śp. Leon Staniewicz był profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej, prowadząc Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej. Uczelnia ta powierzyła mu ponadto wiele innych obowiązków: dziekana Wydziału Budowy Maszyn i Elektrotechniki, wielokrotnie dziekana Wydziału Elektrycznego, rektora i prorektora. Położył on w tym okresie wielkie zasługi w organizacji studiów technicznych i zdobył mir u młodzieży akademickiej swą niezrównaną troskliwością i dobrocią.

W dziedzinie elektrotechniki teoretycznej śp. prof. Staniewicz wydał w latach międzywojennych dobrze znane elektrykom skrypty i podręczniki: „Podstawy elektrotechniki” i „Teorię prądów zmiennych”. To drugie dzieło ma w naszej literaturze znaczenie szczególnie wielkie przez swój wysoki poziom naukowy. W okresie tym ukazało się też w Przeglądzie Elektrotechnicznym kilka publikacji śp. prof. Staniewicza o znakownictwie elektrotechnicznym, o mocy przy przebiegach odkształconych oraz o liniach długich. Zwinięcie Katedry Elektrotechniki Teoretycznej w r. 1933 zaskoczyło śp. Leona Staniewicza w pełnym rozwoju pracy naukowej i dydaktycznej.

Również poza Politechniką Warszawską śp. prof. Staniewicz przyczynił się w znacznej mierze do rozwoju elektrotechniki polskiej. Na wdzięczne wspomnienie elektryków polskich zasługuje zwłaszcza jego udział w organizowaniu prac normalizacyjnych Polskiego Komitetu Elektrotechnicznego, którego był przez wiele lat prezesem, oraz prace nad słownictwem elektrotechnicznym z ramienia Akademii Nauk Technicznych.

Kiedy po drugiej wojnie światowej Politechnika Gdańska zaprosiła śp. prof. Staniewicza na Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej pospieszył on ofiarnie do pracy i pełnił do 80-ego roku życia obowiązki wykładowcy, biorąc też żywy udział w pracach Wydziału Elektrycznego, służąc swym kolegom doświadczonymi radami i wskazówkami, starając się przyjść z pomocą młodzieży w jej trudnościach. Jeszcze do ostatnich chwil życia zajmował się korektą nowego wydania swej „Teorii prądów zmiennych”.

Śp. Leon Staniewicz był członkiem honorowym Stowarzyszenia Elektryków Polskich, członkiem czynnym Akademii Nauk Technicznych, członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Elektrycy polscy zachowają w pamięci prof. Staniewicza jako jednego ze swych czołowych nauczycieli, jednego z pierwszych organizatorów naszej elektrotechniki, wybitnego przedstawiciela nauki, a zarazem człowieka, który dzięki swym zaletom, wytrwałości, sumienności i ogromnej dobroci dawał zawsze najlepszy przykład, ułatwiał i uprzyjemniał pracę ludziom, którzy się z nim zetknęli”.

Dr hab. inż. Ryszard Roskosz, prof. PG
Wydział Elektrotechniki i Automatyki Politechniki Gdańskiej